

Arrest

nr. 349 320 van 29 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. BOHLALA
Eugene Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 31 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2024 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 april 2026.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die loco advocaat N. BOHLALA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

De Raad stelt vast dat, in voorliggende zaak, de in artikel 29 van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend gestelde termijn voor de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat is verstreken. De rechtstoestand van de verzoekende partij is hierdoor gewijzigd. Aangezien binnen deze termijn geen overdracht heeft plaatsgevonden, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 29.2 van voormelde verordening, immers bij de Belgische autoriteiten en mag de verzoekende partij voor de duur van het onderzoek van dit verzoek in België verblijven.

Nu België verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, blijkt niet dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing nog een nuttig effect kan sorteren en dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingen-wet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25).

Op 16 april 2026 diende verweerder een verzoek tot horen in, waarbij hij aangeeft te betwisten dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming. Verweerder voegt hierbij een document opgesteld door de Duitse autoriteiten waarin wordt aangegeven dat de Luxemburgse autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Daarnaast stelt verweerder dat verzoeker hoe dan ook niet aantoonbaar nog interesse te hebben in de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in België, aangezien hij het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

Gelet op de nieuwe feitelijke gegevens die aan de Raad werden voorgelegd, dient het in de beschikking van 7 april 2026 opgenomen standpunt te worden verlaten.

Er kan evenwel niet zonder meer worden vastgesteld dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Door de verschuiving van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van Duitsland naar Luxemburg is de bestreden beslissing – die voorziet in de verlenging van de termijn voor overdracht van verzoeker aan Duitsland met het oog op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming aldaar – immers onuitvoerbaar geworden (cf. HvJ 12 januari 2023, C-323/21, §§ 79-80).

Uit de aan de Raad overgemaakte stukken blijkt daarenboven dat verweerder op 26 mei 2026 een nieuw overdrachtsbesluit heeft genomen, waarbij werd vastgesteld dat de behandeling van het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming aan de Luxemburgse autoriteiten toekomt. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de beslissing van 1 oktober 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de in casu bestreden beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn voor de in de beslissing van 1 oktober 2024 voorziene overdracht aan Duitsland, impliciet maar zeker werden opgeheven.

Ter terechtzitting met deze vaststelling geconfronteerd, stelt verzoekers raadsman zich naar de wijsheid te gedragen.

Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de beslissing van 27 november 2024 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Het beroep tot nietigverklaring is, nu geen actueel belang wordt aangetoond, onontvankelijk.

Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zes-en-twintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK